

1 Kor 14,33b-36: Taleforbudet

Sammenhængen

I 1 Kor 14 underviser Paulus om tungetale og profetisk tale. I 1 Kor 14,26 kommer han med en opfordring til, at enhver skal have en salme, en undervisning, en åbenbaring, en tungetale og en profetisk tale.¹ Det gælder i menigheden. Denne opfordring regulerer Paulus i vers 27-28, vers 29-33a og vers 33b-36. I de tre afsnit giver Paulus nogle regler for gudstjenestens orden. Når det gælder tungetale i menighedsforsamlingen, skal to eller tre tale, og den, som taler i tunger, skal udlægge den. Men hvis den, som taler i tunger, ikke er en udlægger, skal han tie (vers 27-28). Når det gælder profetisk tale i menighedsforsamlingen, skal to eller tre tale, men hvis en får en åbenbaring (dvs. en profetisk tale), skal den første tie. Den profetiske tale skal bedømmes (vers 29-33a). Når det gælder kvinder, skal de tie (vers 33b-36). Kapitlet handler om tungetale og profetisk tale, og med ordet "at tie" som stikord tilføjer Paulus en befaling vedrørende kvinderne i menighedsforsamlingen. De skal tie og må ikke tale. Efter dette taleforbud er der en afrunding, hvor Paulus karakteriserer sine befalinger som Herrens bud, og han vender tilbage til temaet med profetisk tale og tungetale. De troende i Korinth skal stræbe efter at tale profetisk og ikke hindre nogen i at tale i tunger. Taleforbudet er i sammenhængen en tilføjelse, og med dette forbud regulerer Paulus kvinders tale i menighedsforsamlingen.²

Forskellige tolkninger af taleforbudet

Der er fremsat mange forskellige tolkninger af taleforbudet, men jeg vil ikke gennemgå alle dem, jeg kender,³ men vælger nogle få, som er de mest udbredte i en bred evangelikal sammenhæng.

1) Teksten er en senere tilføjelse (en interpolation). Det handler om tekstkritik, idet nogle mener, at vers 34-35 er en senere tilføjelse til den oprindelige tekst. Vers 34-35 findes dog i alle håndskrifter. Nogle har dog placeret vers 34-35 efter vers 40, men det ændrer ikke, at versene findes i alle håndskrifter. Vers 34-35 er en del af Guds ord, og afviser vi dem, afviser vi Guds ord. Det er bibelkritik.

¹ Ordet ἕκαστος har distributiv betydning. Det er velkendt, og "enhver" betyder blot, at en har f.eks. en salme, en anden en belæring etc., som gengivet i DO. Enhver er ikke enhver. F.eks. er det ikke enhver, som har en tungetale, men to eller højst tre. F.eks. er det ikke enhver, som har en profetisk tale, men to eller højst tre. De mange forskellige nådegaver, som fordeles på forskellige personer, betyder jo, at forskellige personer udfører forskellige funktioner.

² Det er bedst at dele teksten mellem vers 33a og 33b, fordi vers 33b (*som i alle de helliges menigheder*) ikke passer sammen med det foregående. Det stemmer også med, at de to første regler slutter med en henvisning til Gud (vers 28 og 33a).

³ Langt de fleste har ikke noget med teksten at gøre, men er ren fantasi, og mange er blot variationer af den samme tolkning.

2) Taleforbudet (vers 33b/34-35) er et citat fra korintherne, som Paulus gendriver i vers 36.⁴ Vi har eksempler på citater eller slogans fra korinthermenigheden, som Paulus gengiver og gendriver, men vi er som regel ikke i tvivl om det, fordi der kommer en tydelig gendrivelse. Men der er ikke noget i vers 33b/34-35, som viser, at det er et citat fra korinthermenigheden, for a) der er intet i brevet, som viser, at korintherne har den holdning, som taleforbudet giver udtryk for, og b) 1 Tim 2,11-15 viser, at vers 34-35 svarer til Paulus' holdning. Og så mangler vi gendrivelsen. Vers 36 fungerer ikke som er en gendrivelse.⁵

3) Den larmende tolkning. Denne tolkning går ud på, at det er et lokalt problem i Korinth med larmende kvinder, som snakker og larmer og stiller forstyrrende og kritiske spørgsmål under gudstjenesten. De skal naturligvis tie stille og må ikke forstyrre gudstjenesten. Taleforbudet refererer til dette. Denne tolkning går langt tilbage, og er en meget udbredt tolkning blandt evangelikale de sidste 40-50 år.⁶ Denne tolkning er ikke en tolkning men en bortforklaring, for den er baseret på en myte, er uden dækning i teksten og i modsætning til tekstens ord.

a) Myten er, at der er et lokalt problem i Korinth med larmende kvinder, som forstyrrer med deres spørgsmål. Det er en myte, for intet sted i Første Korintherbrev hører vi om sådanne larmende og forstyrrende kvinder. Der findes heller ikke andre tekster udenfor 1 Kor, som fortæller om larmende og forstyrrende kvinder i Korinth.

b) Tolkningen er ikke baseret på de ord, Paulus bruger, for sådan som Paulus bruger ordene at tie, at tale og at spørge, betyder de ikke – og kan ikke betyde – at larme, at støje eller at forstyrre. At tie er det modsatte af at tale, og at tale er at forkynde og undervise, og at spørge er at spørge for at få noget oplyst.

c) En tolkning, som forudsætter en situation, som ikke findes, og som er et svar på en situation, som ikke findes, og som ikke er baseret på tekstens ord, er ikke en tolkning, men en bortforklaring. Vers 34-35 forbyder kvinder at forkynde og undervise og at stille spørgsmål i menigheden, mens den larmende tolkning blot siger, at de ikke må forstyrre menigheden med deres spørgsmål, og dermed åbnes der for, at de må forkynde og undervise i menigheden.

d) Tolkningen får den konsekvens, at det meste af taleforbudet er overflødig. Det gælder vers 33b, vers 34 og vers 35b og vers 36. Paulus kunne nøjes med vers 35a.

⁴ Fitzmyer, *1 Corinthians*, s.530-531.

⁵ Jf. Carson, *Silent*, s.147-151.

⁶ Jeg ved ikke, hvor langt tilbage tolkningen går. Schrage nævner i sin kommentar Heinrici som den første og henviser til hans kommentar til Første Korintherbrev fra 1880 (anden udgave 1896). Tolkningen er løbende blevet fremsat siden da.

e) Tolkningen får den absurde konsekvens, at mænd åbenbart godt må larme, da befalingen udelukkende er rettet til kvinder.

f) Tolkningen får den absurde konsekvens, at teksten åbenbart er så uklar, at der gik 1850-1900, før man opdagede, hvad den betød. I langt det meste af kirkens tid (ca. 1900 år) har den vildledt den samlede kirke med katastrofale følger – ifølge den larmende tolkning – for kvinders tjeneste. Kunne Gud/Paulus ikke have gjort det bedre?

e) Paulus kunne så let som ingenting have skrevet, at kvinder ikke må larme, forstyrre eller afbryde med deres spørgsmål under gudstjenesten. Så let som ingenting. Det kræver kun en eller to sætninger, og så ville vi alle have forstået. Selv jeg ville have forstået det. Tolkningen er altså ikke en tolkning, men en bortforklaring.⁷

4) Den bedømmende tolkning.⁸ Taleforbudet gælder kvinders deltagelse i bedømmelsen af profetisk tale.⁹ Første Korintherbrev er skrevet 55 e.Kr., og der går over 1900 år, før teologer for alvor opdager meningen med teksten. Det gør mig noget skeptisk. I over 1900 år har troende lægfolk, præster, teologer og biskopper misforstået dette. Tolkningen er baseret på to argumenter.

a) Det ene argument er strukturen i teksten. I vers 29-33a skriver Paulus om profetisk tale, og det er da naturligt, at vers 33b-36 også handler om profetisk tale, nemlig om bedømmelsen. Her overser man, at der er et brud mellem vers 33a og 33b. I vers 33a afrunder Paulus et afsnit og bringer det til afslutning, og i vers 33b indleder Paulus et nyt afsnit. Paulus har allerede i vers 26 skrevet, at han omtaler forhold i deres menighed, men det gentager han i udvidet form, idet han udvider perspektivet til alle menigheder. Med den nye introduktion (vers 33b) bryder Paulus den tætte forbindelse med de foregående vers. Vers 33b-36 er et nyt afsnit. Det er derfor ikke nogen tilfældighed, at der i DO eller NA28 begynder et nyt afsnit i vers 33b. Dertil kommer, at Paulus i de foregående vers hver gang præcist og klart har fortalt, hvad han skriver om. Her skriver Paulus igen klart og præcist, at han skriver om ”at tale” og altså ikke om at bedømme profeti. Paulus anvender

⁷ Jeg er ikke den eneste, som afviser tolkningen. Carson, *Silent*, s.147, skriver: ”The argument, that some of the women were too noisy cannot be taken very seriously.” Schrage, *1 Korinther 3*, s.489, affærdiger tolkningen. Grudem, *Evangelical*, s.242-244 kalder de larmende kvinder for en myte.

⁸ Thiselton, *1 Corinthians*, s.1156-1158, Garland, *1 Corinthians*, s.670-6-73. Han mener, at det handler om mand og hustru, og at hustruer med deres spørgsmål tager del i bedømmelsen af profetisk tale, og dette er et brud på datidens sociale konventioner. Ciampa/Rosner, *1 Corinthians*, s.722-730, mener, at det mest sandsynligt handler om hustruers spørgsmål til andre mænd under gudstjenesten.

⁹ Ifølge Schrage; *1 Korinther 3*, s.489, er den fremsat første gang af R. Seeberg i 1906, dernæst af Margaret E. Thrall (*I and II Corinthians*, Cambridge 1965). Den udbygges af James B. Hurley (*Did Paul Require Veils or the Silence of Women*, WTJ 35, 1973, s.190-220 og *Man and Woman in Biblical Perspective*, Leicester 1981) og af Wayne A. Grudem (*The Gift Of Prophecy In 1 Corinthians*, Lanham 1982). Derefter spredes den, og specielt Carsons artikel om 1 Kor 14,22b-36 har været indflydelsesrig (Carson, *Silent*, s.151-153).

aldrig ”at tale” om bedømmelse af profetisk tale. Sprogbrugen i vers 34-35 hindrer også den tætte sammenknytning til det foregående, for Paulus bruger ikke i vers 33b-36 ord som ”tungetale” eller ”tolke” eller ”profetisk tale” eller ”bedømme. Der er intet i vers 33b-36, som bare antyder, at det handler om bedømmelse af profetisk tale.

b) Det andet argument er kvindernes spørgsmål i vers 35a, som man mener er kritiske og bedømmende spørgsmål til profetien. For Grudem er disse spørgsmål en del af bedømmelsen af profetisk tale,¹⁰ og spørgsmålene er en dårligt tilsløret form for kritik.¹¹ Det samme gælder Hurley.¹² Det er dog umuligt at forstå kvindernes spørgsmål i vers 35 som en del af bedømmelsen af profetisk tale, da de sigter på deres egen oplysning og afklaring.

Tolkningen er ganske enkelt ikke baseret på teksten. Det er derfor en bortforklaring. Ingen opdagede for alvor, at det var meningen før 1980'erne. Ifølge denne tolkning blev den samlede kirke stort set vildledt i ét tusind og ni hundrede år. Det er faktisk temmelig længe. Tolkningen betyder også, at vi tager teksten fra den almindelige læser, for ingen bibellæser vil opdage den af sig selv. Teksten er ikke længere klar og forståelig, men kræver et eksegetisk pavedømme til at forklare, hvad der menes.

5) Den klassiske tolkning, som har været kirkens tolkning frem til nyere tid, findes i to udgaver. Enten er taleforbudet et totalt forbud og refererer til enhver form for tale,¹³ eller taleforbudet er et generelt forbud med to undtagelser nemlig at bede og profetere. Paulus omtaler kvinders bøn og profetiske tale i menigheden i 1 Kor 11,2-16, og de to er da undtagelser for forbudet mod at tale. Når det gælder den klassiske tolkning, har man betonet, at forbudet ikke er rettet mod individuelle eller kollektive aktiviteter som at synge, tilbede, lovprise og bekende, men er rettet mod forkyndelse og undervisning i menigheden. Denne tolkning er den eneste af de nævnte, som respekterer teksten, og jeg tilslutter mig den generelle tolkning med de to undtagelser.¹⁴

¹⁰ Grudem, *Gift*, s. 252 note 27, skriver: ”Paul does not want to say that women never can say anything by way of evaluation of prophecy (the can do it at home, vs. 35).” Grudem forstår spørgsmålene i vers 35 som spørgsmål, der indgår i bedømmelse.

¹¹ Grudem, *Gift*, s.253, skriver til vers 35: ”Then such questioning could be used as a platform for expressing in a non-too-veiled form the very criticism Paul forbids.” Grudem opfatter spørgsmålene som en dårligt tilsløret form for kritik.

¹² Hurley, *Man*, s.192, skriver, at Paulus vil hindre kvinderne i at spørge ”and in fact enter into the congregational judgment of the prophets”.

¹³ Her har man foreslået, at 1 Kor 11,2-16, som omtaler kvinders bøn og profetiske tale, refererer til den lukkede forsamling, som er forbeholdt de troende, og at 1 Kor 14,34-35 refererer til åbne og ordnede gudstjeneste, som er åben for ikke-troende, men der er intet i teksterne, som berettiger denne skelnen.

¹⁴ Der findes mange andre tolkninger. En af de mere kendte tolkninger er, at det handler om en læresamtale i menigheden, som kvinder ikke må deltage i. Vi ved imidlertid ikke, om der har været en sådan læresamtale i menigheden. Det er muligt, at der har været en praksis med, at man stillede spørgsmål til forkyndelse og undervisning (jf. vers 35a), men vi ved det ikke.

Tolkningen af vers 33b-36

33b. Ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἀγίων er en introduktion til taleforbudet.¹⁵ I det foregående har Paulus behandlet lokale forhold i menigheden i Korinth, men med ”i alle de helliges menigheder” går Paulus over til at beskrive en principiel ordning, som gælder alle menigheder. Introduktionen har en motiverende (Ὡς) og generaliserende (πάσαις) funktion. Det generaliserende bekræftes og gentages med ἐν ταῖς ἐκκλησίαις (vers 34) og med ἐν ἐκκλησίᾳ (vers 35). ταῖς ἐκκλησίαις er menighedsforsamlingerne, hvor de troende er samlet for at fejre gudstjeneste.¹⁶

34. Vers 34-35 er taleforbudet. Paulus formulerer det tre gange, og det viser, at det er betydningsfuldt:

- 1) kvinderne skal tie i menighederne
- 2) det tillades dem ikke at tale
- 3) det er en skam for en kvinde at tale i menigheden.

αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν er den første formulering af taleforbudet. αἱ γυναῖκες er kvinderne generelt, og forbudet gælder alle kvinder, fordi de er kvinder. Det er bedst at forstå αἱ γυναῖκες som kvinder og ikke som hustruer, på grund af forbudets generelle form i vers 34a og 35c og på grund af det parallelle 1 Tim 2,11-15, som handler om kvinder generelt.¹⁷ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις er i de gudstjenestefejrende menighedsforsamlinger. σιγάτωσαν er et tavshedspåbud. σιγάτωσαν står som modsætning til at tale (λαλεῖν) og denne modsætning definerer at tie som at afholde sig fra at tale (jf. 1 Kor 14,28 og 14,20).¹⁸ Vers 34a er den første formulering af taleforbudet. Det er et tavshedspåbud, som gælder i menigheden.

γὰρ er kausalt og indfører en begrundelse for tavshedspåbudet. οὐ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ’ ὑποτασέσθωσαν er begrundelsen: Det tillades dem ikke at tale, men de skal underordne sig. οὐ ἐπιτρέπεται har betydningen ”det tillades ikke”(jf. 1 Tim 2,12), og οὐ ἐπιτρέπεται er et autoritativt forbud, fordi a) det begrunder et forbud, fordi οὐ ἐπιτρέπεται er Guds ord (loven) og Herrens bud (vers 37). Det er en passivform, og bag passivformen står Gud. Han tillader ikke. αὐταῖς er kvinderne, og λαλεῖν er, hvad der ikke tillades kvinderne. λαλεῖν betyder blot

¹⁵ Man diskuterer, om vers 33b hører sammen med det foregående (vers 33a) eller med det følgende (vers 34). Til trods for diskussionen er der ingen tvivl om, at det hører sammen med det følgende, da det ikke giver mening sammen med vers 33a. Det ville betyde, at Gud kun er fredens Gud i menighederne, men vers 33a er en beskrivelse af Guds karakter, og det ville betyde, at udsagnet er anfægtet i de menigheder, hvor der faktisk ikke er orden. Det er i så fald næppe sandt.

¹⁶ Det får ingen betydning for eksegese, om man tager vers 33a sammen med det foregående, da Paulus både i vers 34 og 35 skriver om, at det handler om i menigheden.

¹⁷ Taleforbudet handler om kvindens underordning og da denne er begrundet med skabelsen (1 Kor 11,2,-16 og 1 Tim 2,13) og frelse (Ef 5,22ff) er det et generelt forhold, som gælder alle kvinder. Paulus beskriver også i 1 Kor 11,2-16 et generelt forhold mellem mænd og kvinder. I vers 35a nævner Paulus hustruerne særskilt.

¹⁸ Paulus bruger σιγάω i Rom 16,25; 1 Kor 14,28. 30. 34 og jf. Luk 9,36; 18,39; 20,26; ApG 12,17; 13,41; 15,12-13.

”at tale” og det bruges om mange former for tale og det kan få betydningen ”at forkynde”.¹⁹ Her står det uden nærmere præcisering, og det har derfor en generel betydning. λαλεῖν er at tale i menigheden, og jeg venter med en nærmere indkredsning af ordets betydning.²⁰ οὐ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν og ἀλλ’ ὑποτασσέσθωσαν formulerer to sider af den samme sag.²¹ Det betyder, at underordning her er tavshed. Det er ikke at tale. Underordningen manifesterer sig konkret i menigheden som tavshed. Med ὑποτασσέσθωσαν formulerer Paulus en norm for kvinderne i menigheden. ὑποτασσέσθωσαν står alene, og det debatteres, om det er relateret til menighedens orden eller til manden. Ofte argumenterer man med eksemplerne på orden i menigheden i vers 27-28 og 29-33, med at Gud ikke er uordens Gud (vers 33) og med, at alt skal ske med orden (vers 41). Men denne argumentation er misvisende, fordi en kvindes underordning under manden også er en orden i menigheden, og kvindens underordning manifesterer sig også dér. ὑποτασσέσθωσαν er relateret til manden, for i mand-kvinde-forholdet i menighed og ægteskab er mandens hovedfunktion normen, og kvindens underordning er korrelateret til denne hovedfunktion (1 Kor 11,3; Ef 5,22-33; Kol 3,18-19 og 1 Tim 2,11-15).²² Kvindens underordning under manden manifesterer sig i kvindens tavshed. Verbet ὑποτάσσω tyder at underordne sig eller at adlyde, og når det bruges i forhold til andre personer, betyder det at underordne sig under en autoritet eller leder. Det bruges i NT om ordnede forhold, og her kan vi se, at denne orden er Guds vilje og Guds ordening.

καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει er sammenlignende og begrundende. Der er ofte noget begrundende i καθὼς, og det giver god mening, da loven er normen. καὶ har betydningen ”også”, og dvs. at det ikke kun er Paulus, som siger det, men også loven. Som begrundelse for, at kvinderne skal underordne sig, henviser Paulus til ”loven”. Vi har ikke et enkelt bud i GT, der siger, at kvinderne skal underordne sig, men vi ved fra andre steder hos Paulus, at han tænker på 1 Mos 2 (jf. 1 Kor 11,8-9 og 1 Tim 2,13). ὁ νόμος er en henvisning til GT eller til de fem Mosebøger. Det hævdes ofte, at kvindens underordning er en syndefaldsordening, men det er ikke sandt. Paulus begrunder kvindens underordning ud fra

¹⁹ Det er en sejlivet myte, at λαλεῖν skulle betyde ”at pludre” eller ”at sludre”. Den betydning har det ikke i NT, og i vers 34-35 handler det også om tale i menigheden.

²⁰ I 1 Kor 14 anvender Paulus ordet ”at tale” om tungetale og profetisk tale, men det fremgår hver gang af sammenhængen, at det er tungetale eller profetisk tale. I 1 Kor 14,27 står det sammen med γλώσση, og da er der ingen tvivl om, at det er tungetale. I vers 28 står det alene, men på grund af sammenhængen med vers 28 er vi ikke i tvivl om, at det er tungetale. I 1 Kor 14,29 skriver Paulus om profeter, som taler, og så er vi ikke i tvivl om, at det er profetisk tale. I Kor 14,34-35 står det alene, dvs. uden adverbelle bestemmelser, som angiver talens form eller indhold.

²¹ Det er et velkendt fænomen, at ἀλλά kan forbinde to sætninger, som formelt står som modsætninger, men som reelt beskriver den samme sag med forskellige ord.

²² Hvis det handler om kvinders underordning under menighedens orden, kan man med rette spørge om, hvorfor kun kvinderne omtales. Skal mænd ikke også underordne sig menighedens orden (jf. Carson, *Silent*, s.146 og Lindemann, *1 Korintherbrief*, s.315).

skabelsen, og det er derfor en skaberordning (1 Kor 11,8-9 og 1 Tim 2,13) og ud fra frelsen,²³ og det er derfor en frelsesordning (jf. Ef 5,22-33).²⁴

35. δέ er videreførende, og εἰ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοῦς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν er eksemplificerende. Det kan vi se af begrundelsen i vers 35b. Sætningen er en betingelsessætning (realis eller first class), som formulerer et logisk forhold: Hvis de vil lære noget, så gælder det nødvendigvis, at de skal spørge deres egen mænd hjemme. Betingelsessætningen siger intet om virkeligheden, så vi kan ikke udlede af betingelsessætningen, at der har været kvinder i menigheden i Korinth, som stillede spørgsmål under gudstjenesten. Paulus opstiller en regel, som skal gælde i alle menigheder. τι er ubestemt: Et eller andet i den kristne tro, lære og liv. μανθάνω anvendes altid om at modtage undervisning.²⁵ Vi kan gengive det med: Hvis de vil lære noget/have noget at vide/undervises om noget. Eksemplet handler om, at kvinder mangler viden om noget i den kristne tro. ἐν οἴκῳ τοῦς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν er følgen i betingelsessætningen. Den er formuleret som en befaling. Den beskriver, hvad kvinderne da skal gøre. De skal spørge deres egne mænd hjemme. ἐν οἴκῳ er hjemme i kontrast til menigheden. τοῦς ἰδίους ἄνδρας er deres ægtemænd.²⁶ Rammen for befalingen og den større sammenhæng hos Paulus viser, at taleforbudet gælder alle kvinder. ἐπερωτάτωσαν betyder at "de skal spørge". Det handler om at stille spørgsmål.²⁷ Det fremgår ikke af Paulus' ord, at kvinderne har stillet spørgsmål under gudstjenesten. Det er et rent principielt forhold, som Paulus tager op i forbindelse med taleforbudet. Det fremgår heller ikke af Paulus' ord, at der er tænkt på larmende, støjende eller kritiske spørgsmål. Problemet er ikke, at kvinders spørgsmål forstyrrer, men at det er imod Guds ordning, at de stiller spørgsmål i menigheden. Det fremgår derimod af Paulus ord, at det er ganske almindelige spørgsmål, som sigter på kvinders oplysning.²⁸ Gud vil, at alle skal undervises i menigheden (1 Kor 14,31), og Paulus nævner eksplicit kvinderne i 1 Tim 2,11. På den baggrund betyder "hvis de vil lære noget", at det handler om noget specifikt, som nogle kvinder ikke forstår eller har viden om, og som de derfor skal stille spørgsmål om hjemme for at få svar. Eksemplet i vers 35a viser, at det at

²³ I 1 Tim 2,13-14 begrunder Paulus, at kvinder ikke skal undervise og udøve autoritet i menigheden ud fra skabelse og syndefald.

²⁴ På den baggrund kan "loven" ikke henvise til 1 Mos 3,16. Sådan argumenterer Paulus ikke, og 1 Mos 3,16 ("Du skal begære din mand, og han skal herske over dig") er deskriptivt og ikke præskriptivt.

²⁵ Hos Paulus findes det i Rom 16,17; 1 Kor 4,6; 14,31; 14,35; Gal 3,2; Ef 4,20; Fil 4,9; 4,11; Kol 1,7; 1 Tim 2,11; 5,4; 5,13; 2 Tim 3,7; 3,14 og Tit 3,14.

²⁶ I 1 Kor 7,2 bruges "sin egen mand" om ægtemænd og tilsvarende i Ef 5,22 ("deres egne mænd") om ægtemænd.

²⁷ Verbet kan bruges i en juridisk sammenhæng, men her er det i menigheden.

²⁸ I megen nyere litteratur om taleforbudet skrives der romaner om kvinders forstyrrende snakken under gudstjenesten, højlydte og larmende spørgsmål, spørgsmål, som afbryder gudstjenesten, råb og ekstatiske ytringer etc., men det er ikke det, som står i teksten.

tale også gælder at stille spørgsmål. Eksemplificeringen har en forstærkende funktion: Kvinderne må end ikke stille spørgsmål i menigheden.²⁹

γάρ er kausalt og indfører en begrundelse for at kvinderne skal spørge deres egne mænd hjemme. αἰσχρὸν ἐστὶν γυναικὶ λαλεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ er begrundelsen. Ordet αἰσχρὸν er sat sammen med Guds ordning, for Paulus begrundet taleforbudet med, at det er Guds ord, loven (vers 34), og Herrens bud (vers 37). αἰσχρὸν er derfor det, som bryder Guds ordning. αἰσχρὸν er ikke sociologisk-kulturelt forstået, så det er skam, fordi det bryder samfundets kulturelle og sociale normen,³⁰ men det teologisk forstået. Når mennesker bryder Herrens vilje og ordning, bringer det skam over mennesket.³¹ ἐστὶν γυναικὶ λαλεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ viser, at det handler om tale i menigheden. ἐν ἐκκλησίᾳ generaliserer forbudet til at gælde alle menigheder. Et forbud mod, at kvinder stiller spørgsmål i menigheden, begrundes altså med, at det er en skam for en kvinde at tale i menigheden. λαλεῖν er derfor mere omfattende end at stille spørgsmål, og λαλεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ kan ikke identificeres med at stille spørgsmål. Det er umuligt. a) Det at tale er begrundelsen for det at stille spørgsmål, og det begrundende er ikke identisk med det begrundede. b) Paulus har allerede skrevet to gange, at kvinder ikke må tale, og hvis det at tale er det samme som det at stille spørgsmål, så siger han det tre gange i træk plus en fjerde gang i vers 35b. Det meste af teksten bliver overflødig, da vers 33b, hele vers 34 og vers 35b kan undværes. De har ingen funktion. c) Tekst skal tolke tekst, og i 1 Tim 2,11-15 skriver Paulus om, at kvinder ikke må undervise, og altså ikke kun stille spørgsmål, og ikke må lede i menigheden og altså ikke kun stille spørgsmål. d) Kunne Paulus ikke bare have sagt: Kvinder må ikke forstyrre med deres spørgsmål? Hvis altså det var det, han mente.

Hvad refererer taleforbudet til?

Paulus formulerer et forbud mod at tale i menigheden, og vi skal nærmere definere denne tale.

1) Taleforbudet gælder i menigheden og ikke udenfor menigheden. Det gælder derfor heller ikke i evangelisation og mission.

2) Taleforbudet gælder kvinderne og ikke mændene.

²⁹ Således Godet, *Korinthierne II*, s.262 og Schrage, *Korinther 3*, s.491.

³⁰ Ofte løsriver man ordet αἰσχρὸν fra sammenhængen og forstår det socialt-kulturelt, selvom Paulus sætter ordet αἰσχρὸν ind i en teologisk kontekst, hvor det handler om Guds ordning.

³¹ I 1 Kor 11,6 bruges αἰσχρὸς også om et brud på Guds ordning; i Ef 5,12 er αἰσχρὸς relateret til det syndige, og i Tit, 1,11 bruges αἰσχρὸς om en skamfuld vinding, og det er en vinding, som opnås ved vranglære. Ingen af de fire eksempler hos Paulus handler om skam forstået socialt-kulturelt.

3) Taleforbudet gælder i forhold til de troende mænd. Kvinders tale er et brud på underordningen under mænd. Det fremgår også af spørgsmålet i vers 35a. Det gælder ikke i forhold til ikke-troende mænd, andre kvinder, unge (der ikke er voksne) og til børn.

4) Taleforbudet gælder tale generelt i menigheden, og tale i menigheden er formidling af apostolsk tradition. Det svarer til vores forkyndelse og undervisning. Vi må ikke overse det indlysende, at det handler om tale i menigheden og dermed om formidling af apostolsk tradition. Vi vil i dag sige Guds ord. Det er jo det, som der tales om i menigheden. Det handler ikke om årsberetningen fra den lokale brevueforening. a) Dette bekræftes af ordet at lære (DO "have noget at vide"), for eksemplet i vers 35a er relateret til talen i menigheden, og det som kvinderne skal lære er apostolsk tradition og ikke den seneste analyse af fodboldkampen mellem AGF og FCK. b) Dette bekræftes, når vi tænker på, at tale i menigheden er talenådegaver, og talenådegaverne (at tale visdom, at tale kundskab/undervise og at formane) er alle nådegaver, der formidler apostolsk tradition. c) Taleforbudet er sat i relation til vers 26, som bl.a. omtaler "en belæring", så kvinder må ikke undervise. d) Det bekræftes af parallellen i 1 Tim 2,11-15, hvor Paulus skriver, at en kvinde ikke må undervise. Så tale i menigheden er at formidling af apostolsk tradition og svarer til vores forkyndelse og undervisning, som er en formidling af apostolsk tradition. Og det at tale er også spørgsmål.

Når man læser taleforbudet i dets nære sammenhæng, virker det som om, at det er absolut,³² men i 1 Kor 11,2-16 skriver Paulus om kvinder, der beder og profeterer. Paulus skriver ikke direkte, at de gør det i menigheden, men specielt den profetiske aktivitet peger på en menighedssituation, for profetisk tale er til opbyggelse af menigheden (jf. 1 Kor 14,3-4 og v.24-25). 1 Kor 11,16 peger også på, at det handler om bøn og profetisk tale i menigheden. Tekst skal tolke tekst, og det betyder, at vi kan tale om to undtagelser for taleforbudet nemlig at bede og at profetere.³³ Når det gælder denne tolkning, har man med rette betonet, at forbudet ikke er rettet mod individuelle eller kollektive aktiviteter som at synge, tilbede, lovprise og bekende, men er rettet mod forkyndelse og undervisning i menigheden.

36. ñ indleder en ny sætning, som står i et modsætningsforhold til den foregående sætning, og ñ ("eller") markerer, at hvis korintherne benægter, at det er en skam for kvinder at tale i menigheden, så må de hævde, at Guds ord er udgået fra dem. Vi kan gengive det i parafraseret

³² Fee, *1 Corinthians*, s.705-706, mener, at vers 34-35 er en interpolation, og han tolker taleforbudet som et absolut forbud. Schrage, *1 Korinther 3*, s.488, mener også, at vers 34-35 er en interpolation, og han tolker ligeledes taleforbudet som absolut.

³³ Godet, *Korinthierne 2*, s.261-264.

form: Hvis I afviser, at det er en skam for en kvinde at tale i menigheden, er det da sådan, at Guds ord er udgået fra jer? ἀφ' ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἐξῆλθεν er et retorisk spørgsmål, som skal besvares benægtende. ὁ λόγος τοῦ θεοῦ er ord fra Gud, og det er Guds ord, som afgør denne sag. Implicit får Paulus sagt, at taleforbudet er Guds ord.³⁴ Det stemmer med, at han er apostel og skriver Guds ord, og det stemmer med, at han kalder sin befaling for Herrens befaling i vers 37. ἀφ' ὑμῶν er fra korintherne. ἐξῆλθεν betyder, at Guds ord har sin oprindelse i Korinth, og at menigheden derfor kan opstille deres egne ordninger og afvise Paulus' befalinger. Guds ord, evangeliet og den apostolske tradition, har ikke sin oprindelse i Korinth, men hos Jesus og hans apostle (jf. 1 Kor 15,1-11). ἢ introducerer det andet retoriske spørgsmål. εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν skal besvares benægtende. Paulus spørger, om Guds ord kom til dem alene, så de kan opstille deres egne ordninger uafhængigt af andre menigheder. εἰς ὑμᾶς μόνους modsvarer Ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων i 33b.³⁵ Dette er ikke tilfældet. Menigheden i Korinth har ikke en selvstændig autoritet, menigheden er ikke autonom, men skal følge de ordninger, som gælder alle menigheder (jf. vers 33b).

³⁴ Paulus bruger ὁ λόγος τοῦ θεοῦ om evangeliet i 2 Kor 2,17; 4,2; Fil 1,14 (eventuelt); Kol 1,25 og 1 Thess 2,13: i Rom 9,6 er det Guds frelsesløfter i GT. Her i 1 Kor 14,36 er ὁ λόγος τοῦ θεοῦ bredere og refererer til den apostolske tradition, som indeholder formaninger vedrørende gudstjenesten.

³⁵ μόνους er maskulinum og refererer enten til mænd eller en blandet gruppe af mænd og kvinder.